

ΡΩΜΕΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον ἀριθμούντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἰδρευόμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων

'Ενιακῶσα και γίλια κι' ἑπτά,
εὐτυχίας παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α εἰ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ αἴ σ τ ῶ χ ἑ ρ ι.

Τοῦ μηνός, 'Ιουνίου δεκάξη
και καθεὶς μ' ἔκλογας ἄς λυσάξῃ.

Πῶντος ἑνιακῶσα κι' ἐνενηταῖξη,
ζῆτω τοῦ Μερκούρη κι' ἄχ ἀμὰν κι' ἄς φέξῃ.

Ἡερὶ τῆς παρατήσεως και τῆς μελλούσης κρίσεως.

Π.— Φασουλὴ μου, γῆν ὄρῳ.
Φ.— Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ.
Π.— Σὺ τί κάνεις; δὲν ὄρξῃ;
Φ.— Βλέπω τόσας συμφορὰς,
καταδιώξιν τῆς μοίρας,
τῶν Ληθαίων τὰς πλημύρας,
μαύρους δαίμονας ἐλθέρω νὰ σαρκάζουν, νὰ γελοῦν,
και φρικτὰς θεομηνίας,
ποῦ τὴν φρίκην προκαλοῦν
εὐαισθητοῦ κοινωνίας.

Γῆν κανένας δὲν ὄρξῃ,
πλημμυρὶξ' ἢ συμφορὰ,
κάποιος νέος 'Εωσφόρος τοὺς Ρωμοὺς καταδιώκει,
κι' ἀντηχεὶ φωνὴ μεγάλη:
παραίτομαι, τ' ὄργηαι, πάλι,
κι' ἡ φωνὴ θαρρῶ πῶς εἶναι τοῦ κυρίου Θεοτόκη.

Π.— Τούτῃ τὴν φωνὴ ποῦ λὲς
μὲς' στῆς μπόρας τῆς πολλαῖς
κι' ἐγὼ τώρα, Φασουλῆ,
τὴν ἀκούω δυνατὰ...
Φ.— Παραίτεται, τρεῖς ἄλλοι,
και δὲν εἶναι χωρατὰ.

Δὲν ἀκούει μῦτε μπόμποις, μῦτε πλημμυροπαθεῖς,
παραίτεται, παραίτεται,
και Διάδοχος ζητεῖται
τοῦ Γεωργάκη παρευθός.

Τώρα, ποῦ χωρὶς Μεσσίας
τὸ Ρωμαϊκὸ πονεῖ,
ἀντικρὸ τῆς 'Εξουσίας
Κόντες ἐμπαθὲς θρηνεῖ.

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω;
γιὰ τὸν Κόντη σὰν δὲν ἦσο
πῶς ἐμπρὸς μου νὰ φανῆς;

Και μὲ τόνα και μὲ τῆλο
κουρασμένοι ὑποβάλλω
παραιτήσεις ἀπηνεῖς;

'Ἐν τῷ μέσῳ δύο πόθων στέκεις και μὲ βασανίζεις,
νὰ σ' ἀφίσω μ' ἐμποδίζεις,
νὰ καθίσω δὲν ποθεῖς.

Και συγγόζομαι και σκάνω
και δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
και μὲ βλέπεις ἀπαθῆς.

Π.— 'Ὅσα λούλουδα' στὸν κάμπο μαδημένα' ρωτηθήσαν,
κι' ὄλ' αὐτὰ μ' ἀποκριθήσαν
ὅτι θὰ παραιτηθῇ,
κι' ἄδικα καθένας φίλος
νὰ τὸν πείσῃ προσπαθεῖ
τῆς 'Αρχῆς νὰ μείνῃ στύλος.

Τὸν εἶδες τὸν Κορρηάτη;

Φ.— Καὶ μὲ τὸ παραπάνω...
μέσα σὲ μὴ καρότσα μαζὶ μὲ τὸν Ρωμῶνα
'μιλοῦσε, Περικλέτο, κι' ἔκεινοι πούχου γινῶσι
εἶπαν πῶς δίχως ἄλλο παραίτηθ' ἂν δώσῃ.

Π.— Καὶ πάλι παραίτεται... τί συμφορὰ! τί φρίκη!..
Φ.— Μαζὶ μὲ τὸν Δραγοῦμη τὸν 'κὺτταξα περὶοί...
'στὸν Στέφανο 'μιλοῦσε μὲ γέλοχα και μὲ γλύχα,
κι' εἶπαν πῶς τοῦτον ἔχει γιὰ εἰγοῦρο Περδίκκα.

Μὰ και μὲ τὸν Μπουφιδῆ τὸν εἶδα, βρε σακάνη,
κι' εἶπαν αὐτοὶ κι' ἔκεινοι
πῶς τοῦτος τοῦ Κορρηάτη
διάδοχος θὰ μείνῃ.

Εἶδα τὸν κουρασμένο Πρωθυπουργὸ τοῦ κράτους
μ' αὐτοὺς τοὺς δαδ' μουσάτους,
και μ' ἄλλους τρεῖς τοιοῦτους τὸν εἶδα νὰ μιλλῇ,
και μοδῖανε πολλοὶ
πῶς κάποιος τέλος πάντων μὲ μοῦσι δίχως ἄλλο
τὸ κόμμα τοῦ Κορρηάτη θὰ πᾶρῃ τὸ μεγάλο.

Π.—Κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος τί λέει, Φκσουλῆ;
Φ.—Ναί μὲν μὲ τὸν Κορριάτη τοῦ διαδ' ἀποτελεῖ
μεγάλην, ὁμοούσιον, καὶ μίαν κι' ἀδιείρητον,
κι' ἔχει κι' αὐτὸς διαδοχῆς δικαίωμα 'ἀνακαίρετον
κι' αὐτὸν ἐπρόσμενε καθὲς διαδοχὸν ἡ' ἀκούσῃ,
ἀλλ' ἀμφοτέλλω, Περικλῆ, γιὰτί δὲν ἔχει μοῦσι.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές ἀληθινὰ τί τρέχει, συμπολίτη,
κι' ὁ κύρ Ζαῆμης ἐφθασε φρέσκα ἀπὸ τὴν Κρήτη;
Γιὰ νῆλοθ τοῦτον τὸν καιρὸ βεβιάως τρέχει κάτι...
μήπως κι' αὐτὸς διαδοχὸς θὰ γίηρ τοῦ Κορριάτη;

Καὶ τοῦτο τὸπαν μερικοὶ
πολύεστρο πολιτικοί,

καὶ τοῦτο πιθανώτατον νὰ γίηρ, βρὲ καθῶν,
ἂν κι' ὁ Ζαῆμης εὐραχθῶς τοὺς πάντας βεβιάωνε
πῶς ἤθε' μέρας μερικαῖς καλὶ μίας νὰ περάσῃ
καὶ πετογιαῖς γιὰ ψάρεμμα καὶ δικίωα ἡ' ἀγοράσῃ.

Π.—Μὰ τέτοια τάχατε κι' ἔκετ δὲν ἔχουν, στραβομούτη;

Φ.—Φαίνεται τέτοια σύνεργα δὲν βρισκονται 'στὴν Κρήτη.

Π.—Θὰ φῆς καμμιὰ ἐκἀστροφῆ... βεβιάως; τρέχει κάτι...

δὲν εἶδες ὅτι σοβαρὸς πῆγε καλ' ἐπὶ Πλλάτας;

'Ἄν ἤθελε γιὰ τὰ σύνεργα τῆς ψαρκιῆς; καὶ μόνω,

τί γύρευε 'στ' Ἀνάκτορα;

Φ.— Σκάσει, βρὲ φαμφορῶ.

Π.— 'Ἄν δὲν τὸν ἔφερε δουλειὰ,

τί' γύρευε 'στὸν Βασιλεῖα,

ξυλένια ψαροκάρα;

βρὲ ποῦ τὴν πῆρ τὴν κλάρα;

Φ.—'Ὅ, τι κι' ἂν θέλῃς νόμιζε κι' ὄλα σχολιάζε τα
καὶ κρίνε τα, μαζέτα,
ὅμως ἐγὼ μετὰ πολλῶν, ποῦ θέλουν τὸ ρουσετί των,
τοῦ Κόντε τὴν παρὰ τίσην δὲν κρίνω; ἀπαρκίτητον,
καὶ βλέπω μπόμπαις γύρω μου πολλοὶ Παπαμικρόπουλοι
νὰ ρίχνουν γιὰ πατρίδα,
κι' ὁ Παπαμεγαλόπουλο
νὰ βγάξουν ἀγυρίδα.

Κι' ἤθελα σήμερα κι' ἐγὼ, διζόλω μου πακαλιάρω,
ποῦ τὸ μαλό σου κάθε τι σοφώτατα τὸ κρίνει,
ὅς τοῦτο τὸ Ρωμαϊκὸ μὲ μπόμπαις ἡ' ἀμολάρω,
μὰ δίγως δυναμιτίδα καὶ νιτρογλυκερίνη.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φκσουλῆ, τί μπόμπαις θάνηι τούτη;

Φ.—Δὲν θῆχῃ, Περικλέτω μου, σὰν τῆς; κοιναῖς μαπουρῶσι.

Π.—'Ἀμὲν τί θῆχῃ τὸ λοιπὸν ἀναρχικὴ ρεζίλη;

Φ.—Σκέψου 'λιγάκι καὶ θὰ βρῆς τῆς μπόμπαις μου τὴν ὄλη.

Π.—Βρὲ, μήπως θάναι χάρτινη καθῶς; καὶ τοῦ Σαμψέκου;

Φ.—Σκέψου 'λιγάκι νὰ τὴν βρῆς...

Π.— 'Ἀδύνατον... τοῦ κάκου.

Φ.—Κρίμα σου, ποῦ μήτε νέος, μήτε 'στὰ γεράματα
δὲν εἰμπόρεσαι ποτὲ σου νοῦν νὰ δεῖξῃ; ὤψηλόν...
ὅμως ἀκουσε τῆς ὄλης τὰ φοικώδη γράμματα,
ὅς σὺν ἄλλω κι' ἔνκ οἴγμα κι' ἔνκ κάνα κι' ἄψιλον,
κι' ἔνκ λάμδω κι' ἄλλω πάλι...

Π.— 'Ἐφερες 'στὸν νοῦ μου ζάλη.

Φ.—Τὼρ αὐτὰ τὰ γράμματα τῆς ἐνωσῆ τα, βρὲ τσιφούτη,
καὶ θὰ βρῆς τὴν ὄλη τούτη.

ΤΟΥ ΚΟΝΤΕ ΤΟΥ ΚΟΡΟΦΑΤΗ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗΣ ΟΥΣΙΑΤΗ.

'Ἐγέρεσα, μαρὲς παιδιὰ, νὰ κυβερνῶ τὸ γένος,
τὸν ὕπνο δὲν ἐχόρτασα, καὶ τὼρ ἀποταμένως
θὰ φύγω, θὰ παραιτηθῶ, φίλω μου χορτασμένοι,
βρῶσι τὰ πλούτη τάχιστα, σταλαμακτιὰ δὲν μένει.

'Ἐγέρεσα, μαρὲς παιδιὰ, μὲ τοὺς ἐξοπλισμούς,
ἐμοίρεσα σὰν κόλλυβα προϋπολογισμούς,
ἀπότασα νὰ σᾶ; μιλῶ καὶ νὰ χορταίνω γλάρους,
ἀπότασα νὰ πολεμῶ Ρωμῶνους; καὶ Βουλγάρους.

Θὰ φύγω, θὰ παραιτηθῶ... γύρω τὸ κόμμα στέκει...
'τελείωσαν τὰ ψέμματα, κομμένο τὸ γελεῖν...
Παραίτησις ὀριστικὴ τοῦ Κόντε τοῦ Κορριάτη,
καὶ μὴ μοῦ λέτε, τζόγιας μου, νὰ τὴν ἀνακαλέσω,
κι' ἔλατε κόψετε κλαρὰ καὶ στρώστε μου κρεββάτι
ἡ' ἀπλώσω τῆς ἀρίδες μου, φορδῆ; πλατὺς νὰ πῶσω.

'Ἀφίω πᾶ τὴν ἔδρα μου, τὴν ἔδρα τὴν μεγάλη,
κι' ἄς κάθειται 'στὰ ξύλα τῆς ὀποιο; ἐρίσης θέλει,
κᾶν ὁ Δραγοῦμης; ὁ σεμνὸς, κᾶν ὁ Μπουφιδῆς κι' ἄλλοι,
κι' ἂν εἶναι κι' ὁ Σιμόπουλος; πεντάρκ δὲν μὲ μέλει.

Κι' ἂν ξεφουτρώσῃ πλάτανος 'στὴν ἔδρα μου τὴν ἄδεια
νὰ στρώνονται 'στὸν ἴσκιω τοῦ Στρατηλατῶν κοπέδια,
νὰ τραγουδοῦν τὰ νεῖατά μου, τὰ δόλια τάρματα μου,
τοὺς Στόλους μου τοὺς μέλλοντας; καὶ τὰ Στρατεύματά μου.

Κι' ἂν ξεφουτρώτῃ μὴ μὴλιὰ, φίλω μου χορτασμένοι,
μὴ μῆλα φορτωμένη,
νᾶρχωνται Βουλευτοπούλα 'στὸν ἴσκιω τῆς νὰ γέρονω,
ἡ' ἀπλώσω τὰ ξεράδω των, τὰ μῆλα τῆς νὰ πέρουνω,
καὶ πρῶγωνατὰ τὰ μῆλα τῆς τὸν Τζόρτζη νὰ θυμοῦνται,
καὶ μὴ χαρὰ 'στὴν ἔδρα μου νὰ ποίονται.

Τὸ ψέρι τόσαις τζόγιας μου μοῦ τῶψιταν 'στὰ χεῖλη
καὶ τῶρα μοῦ φωνάξουνε μὲ πῶνο τόσο φίλω:
δὲν μᾶς 'μιλιῖ; μὴλίσα μᾶς, δὲν μᾶς 'μιλιῖ; μὴλί μᾶς,
μὲ τούτη τὴν παρὰ τίση; μᾶς; πῆρνε τὴν μιλιά μᾶς.

'Ἐρχων φίλω τάρματα καὶ σχεῖδ' αὖ μου τόσα,
ποῦ τὰ κλωσσουσα, βρὲ παιδιὰ, τόσον καιρὸ σὰν κλώσσα.
Θὰ φύγω, θὰ παραιτηθῶ... τζογούλιας μου, μὴ κλαίτε,
καὶ μὴ γιὰ τὴν παρὰ τίση; παρὰ πῶνα μου, λέτε.

Σταθῆ' ἔδω τριγύρω μου, σταθῆ' ἔδω σιμά μου,
'δέστε τὸν Μεγαλόσταυρο καὶ τὰ περᾶσημά μου.
Πολλὰς φορὰς μ' ἐλάκντε μὲ τόσαις ἀτροφίαις σας
νὰ πάχω, νὰ πῶνω,
μὰ δῶστε μου, μαρὲς; πιδιὰ, καὶ τῆ; φοτογραφίαις σας
νὰ μὴ σᾶς λησμονῶ.

Κι' ἄς ἔλθῃ κᾶποιος ἀπὸ σᾶς, γυμνημένοι φίλω,
νὰ πᾶρῃ τὸ μὴλίον μου, τ' ἄξω μου κροροφίλι,
κι' ἄς μοῦ τὸ ριζῶ τρεῖς; φορὰς; κι' ἄς; σκουῖρ τρεῖς; 'στὸ κρέτος;
ὁ Κόντε Τζόρτζη; ἐφυγε, πᾶ; καὶ ὁ Σικρεπινάτος.

Θ' ἀνκοτανάξουν λαγκηδέτι; θ' ἀντικληθῶν βράχοι,
καὶ θὰ βογγῆτῃ καθὲς μὴξ; τζογούλιας τὸ στομάχι,